

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/18/2023
Identifikačné číslo spisu:	6112208864
Dátum vydania rozhodnutia:	26.07.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6112208864.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Gabriely Mederovej v spore navrhovateľa Ing. O. Q., narodeného XX. J. XXXX, T., zastúpeného advokátskou kanceláriou AKSK, s.r.o., Banská Bystrica, Nám. SNP 15, IČO: 36 859 711, za účasti obchodnej spoločnosti HARMONY REAL s.r.o., Banská Bystrica, Lazovná 69, IČO: 36 774 928, zastúpenej advokátskou kanceláriou AK Pekár, s.r.o., Banská Bystrica, Kukučínova 24, IČO: 47 233 940 a obchodnej spoločnosti sDesign s.r.o., Banská Bystrica, Lazovná 69, IČO: 47 066 032, o nariadení dodatočnej likvidácie majetku obchodnej spoločnosti EFEKT - PRIM, s.r.o., v dodatočnej likvidácii, Banská Bystrica, Lazovná 69, IČO: 31 623 115, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5Cbr/10/2012, o dovolaní obchodnej spoločnosti HARMONY REAL s.r.o. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. decembra 2017 č. k. 41Cob/214/2017-183, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. decembra 2017 č. k. 41Cob/214/2017-183 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo 14. decembra 2016 č. k. 5Cbr/10/2012-66 z r u š u j e a vec v r a c i a Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Ing. O. Q. (ďalej len „navrhovateľ 1/“) svojím podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) 02.03.2012 označeným ako návrh veriteľa na dodatočnú likvidáciu majetku spoločnosti EFEKT - PRIM, s.r.o. (č. l. 7) sledoval, aby súd prvej inštancie rozhodol o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti EFEKT - PRIM, s.r.o., v dodatočnej likvidácii (ďalej len „bývalá spoločnosť“), keďže mal za to, že bývalá spoločnosť disponuje nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v Banskej Bystrici (ďalej len „nehnuteľnosti“). Súd prvej inštancie začal na podklade predmetného návrhu viesť konanie pod sp. zn. 5Cbr/10/2012.

2. Obchodná spoločnosť HARMONY REAL s.r.o. (ďalej aj ako „navrhovateľka 2/“) svojím podaním doručeným súdu prvej inštancie 20.05.2015 označeným ako návrh na dodatočnú likvidáciu obchodnej spoločnosti FEKT-PRIM, s.r.o. (č. l. 30) sledovala, aby súd prvej inštancie rozhodol o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenovaní likvidátora, keďže mala za to, že bývalá spoločnosť

disponuje peňažnou hotovosťou. Zároveň navrhovateľka 2/ tvrdila, že má voči bývalej spoločnosti pohľadávku. Súd prvej inštancie začal na podklade predmetného návrhu viesť konanie pod sp. zn. 61Cbr/130/2015.

3. Následne však navrhovateľka 2/ svojím podaním doručeným súdu prvej inštancie 27.05.2015 k sp. zn. 61Cbr/130/2015 (č. l. 46) vzala späť návrh na dodatočnú likvidáciu spoločnosti EFEKT - PRIM, s.r.o.

4. Súd prvej inštancie svojím uznesením z 26.05.2015 č. k. 5Cbr/10/2012 spojil veci ním vedené pod sp. zn. 5Cbr/10/2012 a sp. zn. 61Cbr/130/2015 na spoločné konanie, a to pod sp. zn. 5Cbr/10/2012.

5. Obchodná spoločnosť sDesign s.r.o. (ďalej len „ďalší subjekt“) svojím podaním doručeným súdu prvej inštancie 08.12.2016 označeným ako návrh na prerušenie konania o nariadení dodatočnej likvidácie bývalej spoločnosti (č. l. 52) navrhla prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 5Cbr/10/2012 do skončenia výkonu záložného práva, keďže ako záložný veriteľ začal výkon záložného práva zaťažujúceho nehnuteľnosti. Zároveň ďalší subjekt tvrdil, že záložné právo zabezpečuje jeho pohľadávku okrem iných voči navrhovateľke 2/ a bývalej spoločnosti.

6. Súd prvej inštancie svojím uznesením zo 14. decembra 2016 č. k. 5Cbr/10/2012-66 (ďalej len „uznesenie súdu prvej inštancie“) prvým výrokom návrh ďalšieho subjektu na prerušenie konania zamietol, druhým výrokom nariadil dodatočnú likvidáciu bývalej spoločnosti a tretím výrokom menoval likvidátora. Súd prvej inštancie prvý výrok odôvodnil tým, že procesná úprava účinná od 01.07.2016 mu neumožňuje také prerušenie konania. Druhý výrok odôvodnil tým, že v konaní vedenom súdom prvej inštancie pod sp. zn. 7C/181/2011 bol zistený majetok bývalej spoločnosti (nehnuteľnosti) a že bývalá spoločnosť má veriteľov, navrhovateľku 2/ a ďalší subjekt, ktorí majú záujem aspoň na čiastočnom uspokojení svojich pohľadávok. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 5. decembra 2014 č. k. 7C/181/2011-727 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. septembra 2016 č. k. 16Co/126/2015-888 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“) bolo určené, že nehnuteľnosti patria do majetku po bývalej spoločnosti.

7. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podali odvolanie bývalá spoločnosť, navrhovateľka 2/, ako aj ďalší subjekt. Jedným z dôvodov, pre ktorý považovali uvedené subjekty uznesenie súdu prvej inštancie za nesprávne, a to v rozsahu druhého výroku, spočíval v tom, že neboli splnené podmienky na nariadenie dodatočnej likvidácie bývalej spoločnosti. To preto, že ku dňu vydania uznesenia súdu prvej inštancie rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nenadobudol právoplatnosť, keďže nebol doručený navrhovateľke 2/, a teda nebolo právoplatne rozhodnuté o tom, že existuje majetok bývalej spoločnosti.

8. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) svojím uznesením z 20. decembra 2017 č. k. 41Cob/214/2017-183 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) prvým výrokom uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a druhým výrokom odvolanie bývalej spoločnosti odmietol. Odvolací súd prvý výrok odôvodnil okrem iného tým, že námietka týkajúca sa nepreukázania majetku bývalej spoločnosti (špecifikovaná v odseku 7. tohto rozhodnutia) nie je dôvodná, pretože z obsahu spisu vyplýva, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 07.12.2016. Aj z tohto dôvodu mal odvolací súd za to, že odvolanie navrhovateľky 2/ a ďalšieho subjektu nie je dôvodné. Druhý výrok odôvodnil tým, že bývalá spoločnosť bola vymazaná z obchodného registra k 14.02.2012, preto jej odvolanie neprejednal a odkázal zároveň na § 386 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), a teda odmietol odvolanie bývalej spoločnosti ako podané neoprávnenou osobou.

9. Proti napadnutému uzneseniu, v rozsahu prvého výroku, podala v zákonom stanovenej lehote navrhovateľka 2/ (ďalej aj ako „dovodateľka“) dovolanie, ktorým sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

10. Dovolateľka výslovne založila prípustnosť len na § 420 písm. f) CSP, ktorého zákonné znenie zároveň uviedla. Taktiež uviedla, že ide aj o dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP. Následne uviedla citáciu prvej vety § 75a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov [ďalej len „ObZ“ (účinný do 30.09.2020)], § 383 a § 384 ods. 1 CSP. Podľa dovolateľky odvolací súd nereflektoval na skutočnosti uvádzané v jej odvolaní, ktoré spočívali v tom, že v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (14.12.2016) nemohol súd rozhodnúť o nariadení dodatočnej likvidácie bývalej spoločnosti, pretože absentovalo splnenie zákonnej podmienky o existencii jej majetku. Odvolací súd konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť už 07.12.2016, pričom tento údaj je nepravdivý, správny je dátum 30.01.2017. Rozsudok súdu prvej inštancie tak v čase nariadenia dodatočnej likvidácie nebol právoplatný.

11. Dovolateľka mala ďalej za to, že okolnosti uvádzané dovolateľkou v odvolaní týkajúce sa splnenia podmienok pre nariadenie dodatočnej likvidácie boli rozhodne spôsobilé vyvolať závažné pochybnosti o správnosti skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Ak by odvolací súd postupoval v súlade s § 384 ods. 1 CSP, nevyhnutne by zistil (pri zopakovaní dokazovania), že 14.12.2016 nebola preukázaná existencia ďalšieho majetku bývalej spoločnosti, dodatočná likvidácia bývalej spoločnosti bola nariadená predčasne a contra legem, čo by viedlo k nevyhnutnému zrušeniu uznesenia súdu prvej inštancie, teda odvolací súd by ho nemohol ako vecne správne potvrdiť. Opomenutie aplikácie § 384 ods. 1 CSP však naopak viedlo k potvrdeniu zjavne nezákonného rozhodnutia, čo nemožno nijakým spôsobom aprofitať. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočíval v porušení § 384 ods. 1 CSP; v nezopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu (v otázke skutočnej právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd tým zasiahol do práva dovolateľky na riadne a zákonné prejednanie odvolania, a to v takej miere, že došlo k zásahu do práva na spravodlivý proces.

12. Dovolateľka poukázala na to, že je vlastníčkou nehnuteľností, ktoré boli rozsudkom súdu prvej inštancie označené za majetok bývalej spoločnosti. Voči danému rozhodnutiu, resp. proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie, na podklade ktorého je vedené Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolacie konanie pod sp. zn. 1Cdo/172/2017. V prebiehajúcom dovolacom konaní sa skúma podmienka existencie údajného majetku bývalej spoločnosti, t. j. či nehnuteľnosti sú majetkom dovolateľky alebo majetkom bývalej spoločnosti. Ak preto bude prebiehať dodatočná likvidácia bývalej spoločnosti a dôjde k speňaženiu nehnuteľností, pričom následne po eventuálne úspešnom dovolacom konaní (sp. zn. 1Cdo/102/2017) bude konštatované, že bývalá spoločnosť nemala žiadny majetok, dôjde k bezprecedentnému a nezvratnému zásahu do vlastníckeho práva dovolateľky. Tá je dlhodobo a opakovane vystavovaná útokom O. Q., ktorý sa pre dubióznu pohľadávku vo výške cca 50 000 eur snaží postihnúť majetok v hodnote niekoľko miliónov eur.

13. Súčasne dovolateľka navrhla odložiť právoplatnosť napadnutého uznesenia, keďže uznesením súdu prvej inštancie vymenovaný likvidátor realizuje úkony, ktorými sa snaží prebrať faktickú kontrolu nad nehnuteľnosťami. Všetky zásahy likvidátora do vlastníckeho práva dovolateľky by však boli contra legem, ak by bolo napadnuté uznesenie zrušené. Preto sa dovolateľka cíti ohrozená vo svojom vlastníctve.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a dôvodné a napadnuté uznesenie a uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 a 2 CSP) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

15. Podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP, ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší. Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

16. Úspešné uplatnenie dovolania z dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP je nevyhnutne podmienené okrem iného záverom najvyššieho súdu o prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Predpokladom prípustnosti dovolania pre tzv. vady zmätočnosti podľa § 420 CSP je, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí. Najvyšší súd tak musí skúmať, či napadnuté uznesenie má povahu niektorého zo zákonom predpokladaných rozhodnutí umožňujúcich najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu, uskutočniť ďalší prieskum dovolania spočívajúci najmä v prieskume dôvodnosti dovolania.

17. Uznesenie súdu prvej inštancie bolo vydané na podklade podania navrhovateľa 1/ (odsek 1. odôvodnenia tohto rozhodnutia) a podania navrhovateľky 2/ (odsek 2. odôvodnenia tohto rozhodnutia), ktorým súd prvej inštancie rozhodol o veci podľa § 75a ObZ (účinný do 30.09.2020), t. j. o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti. Jednalo sa o prejednávanie a rozhodovanie veci ustanovenej v § 304 ods. 1. a 2. zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov [ďalej len „CMP“ (účinný do 30.09.2020)] v konaní o niektorých veciach právnických osôb, resp. pred prijatím novej právnej úpravy veci ustanovenej v § 200e ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v konaní o niektorých otázkach obchodných spoločností a družstiev. Hoci uvedené procesné predpisy neustanovovali výslovne konanie o nariadení dodatočnej likvidácie majetku právnickej osoby, ako to už upravuje CMP v § 304 písm. c) a § 309j CMP, aj vtedy sa jednalo o súkromnoprávnu vec a nie spor, ktorá bola hmotnoprávne koncipovaná v rámci inštitútu likvidácie spoločnosti v ObZ a ktorej zmyslom malo byť naplnenie účelu likvidácie spoločnosti, ak majetok zaniknutej spoločnosti bol pri likvidácii opomenutý (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. novembra 2014 sp. zn. I. ÚS 711/2014). Uznesenie súdu prvej inštancie tak nariadením dodatočnej likvidácie bývalej spoločnosti rozhodlo o materii konania, t. j. o veci samej. Napadnuté uznesenie bolo vydané na podklade odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, a teda posudzoval správnosť rozhodnutia vydaného o otázke, vyriešenie ktorej sa daným rozhodnutím meritórne končilo. Preto najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je rozhodnutím vo veci samej v intenciách prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP.

18. Dovolateľka vo svojom dovolaní uviedla, z akých dôvodov považuje napadnuté uznesenie za nesprávne. Tieto dôvody sú obsiahnuté v odseku 10. a 11. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

K dôvodom dovolania podľa § 431 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP

19. Z dovolania vyplýva, že dôvod, pre ktorý dovolateľka považuje napadnutý rozsudok za nesprávny, sa týka otázky skutkových zistení. Dovolacou námietkou sa namieta nesprávnosť skutkového zistenia vo vzťahu k skutočnosti určujúcej okamih nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie, a teda, či v čase rozhodovania súdu prvej inštancie existoval majetok patriaci bývalej spoločnosti ako zákonná podmienka pre nariadenie dodatočnej likvidácie majetku bývalej spoločnosti.

20. V zásade platí, že z dovolacieho prieskumu je vylúčené skúmanie správnosti a úplnosti skutkových zistení ako výsledkov súdneho procesu spočívajúcom v hodnotení dôkazov (2Obdo/56/2020 alebo 3Cdo/55/2017). Ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júla 2022 sp. zn. 3Obdo/7/2022 výnimkou je situácia, ak hodnotenie dôkazov je vykonané bez aké akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich (dôkazov, pozn.) pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia súdu extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Konanie v prvej inštancii a odvolacie konanie tvoria jeden celok z hľadiska predmetu konania (5Cdo/40/2018). Preto sa vytvára odvolaciemu súdu možnosť odstrániť prípadné vady, aby odvolacie konanie nezaťažil rovnakou vadou akou trpí konanie v prvej inštancii, to však len na podklade odvolania podaného proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že najvyšší súd nie je súdom tretej inštancie s právomocou na podklade podaného opravného prostriedku poskytovať súdnu ochranu pre akúkoľvek nesprávnosť rozhodnutia súdu nižšieho stupňa (1Cdo/71/2018), k

dovolaciemu skúmaniu vád konania v prvej inštancii, najvyšší súd pristúpi, ak tieto boli namietané v odvolaní, neboli zo strany odvolacieho súdu odstránené a boli ako dovolacie dôvody uplatnené (obdobne 7Cdo/67/2020). Najvyšší súd tak pristúpil postupne, v jednotlivých krokoch, k skúmaniu, či k vade namietanej v dovolaní skutočne v konaní v prvej inštancii došlo, či bola namietaná v odvolaní a či bola odvolacím súdom odstránená (zistenie podmienky je predpokladom pre skúmanie ďalšej v nasledovnom kroku).

21. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva (hoci jednotlivé odseky odôvodnenia nie sú označené arabskými alebo inými číslicami, podľa poradia ide o odsek 11.), že súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť 07.12.2016. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa jedná o skutkový záver urobený v rámci zisťovania skutkového (resp. skutočného) stavu veci, a to na podklade rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom krajského súdu (odsek 6., 8. a 10. odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie). Najvyšší súd poukazuje na § 220 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva, že súčasťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia nie sú len závery zo zisťovania skutkového stavu veci, ale aj jasné a výstižné vysvetlenie týchto záverov. Takéto odôvodnenie sleduje presvedčivosť súdneho rozhodnutia a tým tak predchádza prípadným opravným prostriedkom podaným z dôvodu logickej, funkčnej a teleologickej nekonzistentnosti v procese zisťovania skutkového stavu. Logický myšlienkový postup sudcu, ktorý ho viedol k prijatiu uvedeného záveru však v odôvodnení absentuje. Najvyšší súd tak pristúpil ku kontrole postupu súdu prvej inštancie pri procese zisťovania skutočného stavu veci podľa § 35 CMP bez toho, aby mohol prihliadnuť na argumentáciu súdu nižšieho stupňa.

22. Zo spisu vyplýva, že do okamihu vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie bola do spisu založená kópia rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 59), a to ako jediný podklad pre rozhodnutie súdu prvej inštancie materiálne vychádzajúci z konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7C/181/2011. Na predmetnej kópii je vlastnou rukou napísaný úradný záznam vyššej súdnej úradníčky zo 14.12.2016 o tom, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 07.12.2016. Tu je nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že tento úradný záznam nemožno považovať za vyznačenie právoplatnosti podľa § 62 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov [ďalej len „SaKP“ (účinná do 31.12.2016)], keďže nejde o vyznačenie právoplatnosti súdnym tajomníkom na prvopise rozhodnutia zviazanom v príslušnom súdnom spise, resp. ani kópia rozsudku odvolacieho súdu takto vyznačená nie je. V prípade tzv. doložky právoplatnosti podľa § 62 SaKP by v zmysle § 205 a § 192 CSP bola založená vyvrátiateľná domnienka o preukázaní skutočnosti listinou potvrdzovanou. Takýmto prípadom nie je predmetný úradný záznam. Okrem toho sám o sebe nepreukazuje skutočnosť v ňom uvedenú. V tomto prípade tak skutkové zistenie vo vzťahu k skutočnosti určujúcej okamih nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie nemá žiadny racionálny základ.

23. Vzhľadom na to, že vyznačovanie právoplatnosti na súdnych rozhodnutiach je úradnou činnosťou súdu podľa § 62 SaKPM a konania v prvej inštancii vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok súdu prvej inštancie a vo veci, v ktorej bolo vydané uznesenie súdu prvej inštancie, bolo vedené rovnakým súdom, je možné prihliadnuť na to, že súd prvej inštancie považoval skutočnosť určujúcu okamih nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie za skutočnosť mu známu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP. Uvedený úradný záznam tak možno interpretovať ako hmotné zachytenie poznatku z jeho činnosti.

24. Zohľadnenie skutočností známych súdu z jeho činnosti podľa § 186 ods. 1 CSP je okrem dokazovania ďalším spôsobom ako sa vytvára skutkový základ súdneho rozhodnutia. Ani tento postup však nemôže byť arbitrárny. Preto musí súd v zmysle § 220 CSP jasne a výstižne vysvetliť z akej jeho konkrétnej činnosti sú mu skutočnosti podľa § 186 ods. 1 CSP známe a ako sa o nich dozvedel. V opačnom prípade by nebolo možné preskúmať, či sa jedná o skutočnosti známe súdu z jeho činnosti v zmysle § 186 ods. 1 CSP, a teda či postupoval v súlade so zákonom, keď z nich vychádzal aj keď o nich nevykonával dokazovanie (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 10. februára

2010 sp. zn. 1As/100/2009). Odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie je v tomto smere nedostatočné, keď z neho vyplýva len samotná skutočnosť o okamihu nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ však neodôvodnil tzv. vadu zmätočnosti touto konkrétnou nesprávnosťou.

25. Postup súdu prvej inštancie v procese zisťovania skutočného stavu veci je tak v tejto súvislosti potrebné skontrolovať len prostredníctvom skúmania spisu, a to či do okamihu vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie bol do spisu založený podklad o danej skutočnosti. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie transparentne neurobil poznatok získaný v rámci inej veci súčasťou ním prejednáwanej a rozhodovanej veci tak, že by do spisu založil, napr. rozsudok súdu prvej inštancie opatrený tzv. doložkou právoplatnosti alebo rozsudok súdu prvej inštancie a rozsudok odvolacieho súdu spolu s doručenkami preukazujúcimi doručovanie príslušnému subjektu konania v zmysle § 109 a § 110 CSP. Takýmto postupom súd prvej inštancie nemohol dospieť k uvedenému skutkovému zisteniu.

26. Keďže zo spisu nevyplýva žiaden podklad, na ktorého základe súd prvej inštancie založil skutočný stav veci, a to či už v procese dokazovania alebo v procese premietnutia jeho poznatkov do konania ako skutočnosti známe z jeho činnosti, najvyšší súd pristúpil k vyžiadaniu si spisu súdu prvej inštancie vedenom vo veci pod sp. zn. 7C/181/2011. Takýmto spôsobom najvyšší súd nazrel na vec rovnakými očami ako súd prvej inštancie, čím sa mu umožnilo skontrolovať postup súdu prvej inštancie. Z predmetného spisu najvyšší súd zistil, že na rozsudku súdu prvej inštancie bola 15.12.2016 vyznačená právoplatnosť v intenciách § 62 ods. 1 SaKP s tým, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 07.12.2016 v rozsahu výroku II. a III. Ďalej je na tom rozsudku súdu prvej inštancie úradný záznam o tom, že právoplatnosť bola zrušená 10.01.2017 a pôvodne vyznačená právoplatnosť prečiarknutá. Nakoniec na rozsudku súdu prvej inštancie bola 03.02.2017 vyznačená právoplatnosť v intenciách § 62 ods. 1 SaKP s tým, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 31.01.2017 v rozsahu výroku II. a III.

27. Z uvedeného vyplýva, že v čase vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie (14.12.2016) nemohol súd prvej inštancie objektívne vychádzať ani z pôvodne vyznačenej právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie, keďže v danom čase nebola na ňom právoplatnosť ešte vyznačená (až 15.12.2016). Pričom práve danej doložke by bolo možné pripísať atribút skutočnosti známej z činnosti súdu. Súd prvej inštancie tak mohol pristúpiť len k posúdeniu právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie autonómne (IVCdo/6/2019), čo by však bolo činnosťou, ktorá je súčasťou samotného dokazovania. No zo spisu nevyplýva podklad, z ktorého by súd prvej inštancie mohol danú skutočnosť posúdiť. Zároveň toto posúdenie, ako vyplýva z vyššie uvedeného, bolo nesprávne, čo potvrdzuje aj úradný záznam urobený 09.02.2017 (č. l. 114) ako skutočnosť nachádzajúca sa v samotnom spise. Podľa daného záznamu bola 10.01.2017 súdnou tajomníčkou preškrtnutá právoplatnosť na rozsudku krajského súdu ako nesprávne vyznačená z dôvodu nesprávneho doručovania strane sporu. Ďalej, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 31.01.2017. Nemožno tak akceptovať, že by skutočnosťou známou súdu z jeho činnosti bola skutočnosť, ktorú musel súd prvej inštancie podrobiť v konaní svojmu vlastnému posúdeniu, a teda sa nejednalo o poznatok, ktorým už disponoval, a to o to viac, ak sa ukázalo, že poznatkom v čase vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie nemohol disponovať a predmetné posúdenie bolo nesprávne.

28. Ak by aj v inej veci došlo zo strany súdu k nesprávnemu posúdeniu okamihu nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia v rámci jeho úradnej činnosti, nemožno v prejednáwanej veci vychádzať z tohto nesprávneho posúdenia (napr. z doložky právoplatnosti) s tým, že ak následne došlo v inej veci k správne posúdeniu, toto nemá vplyv na rozhodnutie v prejednáwanej veci, a to s argumentáciou, že súd vychádzal zo stavu existujúceho v čase vyhlásenia svojho rozhodnutia podľa § 217 ods. 1 CSP. Dôvodom je, že ak sa po vyhlásení rozhodnutia v prejednáwanej veci zistí nesprávne posúdenie, nespôsobuje to zmenu objektívne existujúceho stavu rozhodujúceho v čase vyhlásenia súdneho rozhodnutia.

29. Navyše najvyšší súd nepovažuje tento postup, ktorý zvolil súd prvej inštancie za vhodný, a to s ohľadom na povahu veci, v ktorej je jeho povinnosťou zisťovať skutočný stav veci podľa § 35 CMP a s

ohľadom na skutočnosť, že svojím uznesením zo 16.05.2012 č. k. 5Cbr/10/2012-17 (odsek 9. odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie) prerušil konanie do právoplatného skončenia veci, v ktorej bol vydaný rozsudok súdu prvej inštancie. V takomto prípade bolo žiadúce, aby súd prvej inštancie do spisu zaobstaral rozsudok súdu prvej inštancie s vyznačenou právoplatnosťou podľa § 62 ods. 1 SaKP, resp. iné podklady spôsobilé na posúdenie okamihu nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie a zároveň, aby vzhľadom na účinky prerušenia konania na plynutie lehôt podľa § 111 ods. 1 a 2 CSP rozhodol uznesením o pokračovaní v konaní, doručení ktorého by účastníci konania boli oboznámení o odpadnutí prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo (právoplatné skončenie veci pod sp. zn. 7C/181/2011) a voči, ktorému by mohli namietat' (nie však odvolať sa), resp. vyjadriť sa k skutočnosti o nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle prvej vety čl. 6 CMP.

30. Z doterajšej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva právomoc najvyššieho súdu, ako súdu dovolacieho, preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení. V jednotlivých prípadoch sa však vychádzalo z tej skutočnosti, že v konaní došlo k vykonaniu dôkazov a ich následnému vyhodnoteniu. Teda skutkové zistenia, ktoré podľa dovolateľa trpia nedostatkom správnosti alebo úplnosti vychádzajú z vykonaného dokazovania. Dokazovanie je však jedným zo spôsobov zisťovania skutkového (resp. skutočného) stavu veci. CSP v § 186 ods. 1 zaradenom v rubrike označenej slovom dokazovanie výslovne ustanovuje skutočnosti, ktoré sa nedokazujú, pričom prispievajú k zisteniu skutkového stavu. V oboch prípadoch však môžu nastať situácie, kedy je zistenie skutkového stavu prima facie natoľko chybné, že by k nemu súd nemohol racionálne dospieť, a to či už vykonanými dôkazmi alebo práve skutočnosťami, ktoré sa nedokazujú, alebo ich kombináciou. Akýkoľvek postup súdu zvolený v procese zisťovania skutkového stavu veci môže byť natoľko chybný, že v konečnom dôsledku predstavuje porušenie práv garantovaných v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na najvyššom súde je tak, aby v rámci dovolacieho prieskumu predmetného postupu poskytoval súdnu ochranu takým právam (I. ÚS 6/2018).

31. Súd prvej inštancie teda tým, že v predmetnej veci riadne nezisťoval okamih nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie, keď z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie ani zo spisu nevyplýva podklad, z ktorého by mohol danú skutočnosť posúdiť alebo z ktorého vyplýva poznatok súdu z jeho činnosti, ale len v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval danú skutočnosť, ktorá však sama nemôže obstáť, keďže nielenže nebola na rozsudku súdu prvej inštancie alebo rozsudku dovolacieho súdu vyznačená právoplatnosť v čase vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie, ale ani k nadobudnutiu právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie v odôvodnení uznesenia súdu prvej inštancie uvedenom dátume nedošlo, zaťažil konanie v prvej inštancii, ktoré uzneseniu súdu prvej inštancie predchádzalo, tzv. vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. To, či je dovolacia námietka v tejto súvislosti dôvodná však závisí od okolností tykajúcich sa dovolacieho konania.

32. Dovolateľka v odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie uviedla ako dôvod, pre ktorý považovala rozhodnutie za nesprávne (odsek 24. napadnutého uznesenia alebo č. I. 92 a 93), že neboli splnené podmienky na nariadenie dodatočnej likvidácie bývalej spoločnosti, pretože nebolo právoplatne rozhodnuté o tom, že existuje majetok bývalej spoločnosti. Dovolateľka bližšie dôvodila tým, že ku dňu vydania uznesenia súdu prvej inštancie nebol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný, keďže rozsudok dovolacieho súdu jej nebol ako žalovanej doručený, ale bol doručený jej právnomu zástupcovi, ktorý však oznámil vypovedanie plnomocenstva. Dovolateľka tak už v odvolaní namietala vadu, ktorou v dovolaní odôvodňuje nesprávnosť napadnutého uznesenia.

33. Odvolací súd dal na predmetnú odvoláciu námietku odpoveď. Zo spisového materiálu má podľa dovolacieho súdu vyplývať, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom dovolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 07.12.2016. K uvedenému záveru dospel odvolací súd napriek tomu, že pre zistenie danej skutočnosti nemal podklad, pričom sa ešte pred vydaním napadnutého uznesenia ukázalo, že uznesenie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť až po jeho vyhlásení (úradný záznam z 09.02.2017 pod č. I. 114), a teda ani poznatky zachytené v úradnom zázname zo 14.12.2016 (č. I. 59) sa nezakladali na skutočnosti. Stav veci považovaný súdom prvej inštancie za zistený tak nemal oporu v

objektívnom stave, čo vyplynulo už zo samotného spisu. Napriek tomu odvolací súd neodstránil namietanú vadu, pričom tak mohol urobiť postupom predpokladaným v § 68 CSP a vykladaným v súlade s princípom materiálnej pravdy a vyšetrovacím princípom obsiahnutými v čl. 6 CMP, a to konkrétne doplnením dokazovania za účelom zistenia okamihu nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

34. Jedným z hmotnoprávnych predpokladov pre nariadenie dodatočnej likvidácie majetku bývalej spoločnosti bola v zmysle § 75a ObZ (účinný do 30.09.2020) existencia majetku bývalej spoločnosti. Súd nižšieho stupňa považovali túto hmotnoprávnú podmienku za splnenú na podklade rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Ak by súd nižšieho stupňa zistili skutočný stav veci, nedošlo by k vyhláseniu uznesenia súdu prvej inštancie, resp. k dovolaciemu prieskumu napadnutého uznesenia pre danú vadu. Jedná sa tak o takú závažnú vadu, pri ktorej nemožno dospieť k záveru, že napadnuté uznesenie by ako celok vykazovalo znaky spravodlivosti. Preto má rozhodnutie za následok porušenie práva na spravodlivý proces (7Cdo/27/2019).

35. Dovolateľka v dovolaní uviedla, že odvolací súd nereflektoval na jej odvoláciu námietku, ak urobil záver o nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie k 07.12.2016. Teda svojou námietkou smerovala k tomu, že k odstráneniu predmetnej vady nedošlo zo strany odvolacieho súdu. V tejto súvislosti dovolateľka namietala aj to, že za danej situácie nedošlo zo strany odvolacieho súdu k zopakovaniu dokazovania v otázke skutočnej právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Poukazuje pritom na § 384 ods. 1 CSP, podľa ktorého mal odvolací súd postupovať a v dôsledku jeho nekonania došlo k porušeniu dovolateľkinho práva na spravodlivý proces. Uvedená námietka súvisí so samotnou námietkou týkajúcou sa nesprávneho skutkového zistenia, keďže smeruje k spôsobu akým malo dôjsť zo strany odvolacieho súdu k odstráneniu vady, ktorou už trpelo konanie predchádzajúce uzneseniu súdu prvej inštancie. Na túto námietku tak možno prihliadať ako na doplňujúcu vo vzťahu k tej, ktorá smeruje výslovne voči nesprávosti skutkového zistenia. Tu však najvyšší súd poukazuje na to, že v tomto prípade ide o mimosporové konanie. Preto by odvolací súd neaplikoval § 384 ods. 1 CSP, ale mohol by postupovať podľa § 68 CMP, a teda bez ohľadu na to, či strana navrhla vykonať dôkaz, bolo prípustné aj dokazovanie o určitej otázke (v tomto prípade o otázke okamihu nadobudnutia právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie) len doplniť. To aký spôsob by zvolil odvolací súd však nie je rozhodujúce, keďže účelom bolo, aby sám napravil vadu v zistenom skutkovom stave veci.

36. Konanie predchádzajúce uzneseniu súdu prvej inštancie trpí vadou v zistenom skutkovom stave veci, ktorá má za následok porušenie dovolateľkinho práva na spravodlivý proces. Túto vadu odvolací súd neodstránil, hoci bola v odvolaní dovolateľkou namietaná. Vzhľadom na to, že konanie v prvej inštancii a odvolacie konanie tvoria v predmete konania jeden celok, vada sa premieta aj v odvolacom konaní predchádzajúcom napadnutému uzneseniu. Najvyšší súd tak konštatuje, že vada podľa § 420 písm. f) CSP, ktorou dovolateľka odôvodňuje svoje dovolanie, bola v odvolacom konaní zistená, a preto je daná prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania.

K dôvodom dovolania podľa § 432 CSP v spojení s § 421 CSP

37. Dovolateľka výslovne založila prípustnosť len na § 420 písm. f) CSP a uviedla, že zároveň ide aj o dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP a tento dovolací dôvod v súlade s § 432 ods. 2 CSP mala ďalej v dovolaní odôvodňovať. Najvyšší súd k tomu uvádza, že dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f) CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v danom ustanovení, ako to upravuje § 431 ods. 1 CSP a nie § 432 ods. 1 CSP, ktorý sa viaže na prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP. Z obsahu dovolania vyplýva, že sa ním uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP, preto v tomto smere môže konštatovanie dovolateľky vyplývajúce z prvej vety tohto odseku vyznievať len ako chyba v písaní, a teda, že mala na mysli založenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP odôvodnený podľa § 431 ods. 2 CSP. Vzhľadom na to, že podania sa v zmysle § 124 ods. 1 a čl. 11 ods. 1 CSP posudzujú podľa obsahu, pristúpil najvyšší súd k skúmaniu, či bol dovolaním uplatnený aj dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 432 CSP.

38. Úspešné uplatnenie dovolania z dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP je však nevyhnutne podmienené okrem iného záverom najvyššieho súdu o prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. Predpokladom prípustnosti dovolania pre nesprávne posúdenie veci je okrem iného, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu súdu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie. Táto podmienka je splnená, keďže odvolací súd ako funkčne príslušný súd na rozhodovanie o odvolaní podľa § 34 CSP (účinný do 31.05.2023) uznesenie súdu prvej inštancie ako rozhodnutie súdu vecne príslušného na konanie v prvej inštancii podľa § 12 CSP potvrdil. Ďalší postup pri skúmaní prípustnosti dovolania možno smerovať k skúmaniu, či napadnuté rozhodnutie je v zmysle § 421 ods. 2 a § 422 CSP, resp. § 76 CMP rozhodnutím, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Vzhľadom na predmet konania a výrok uznesenia súdu prvej inštancie, na napadnuté uznesenie sa nevzťahujú predmetné zákonné ustanovenia. Takýmto postupom súd preskúma prípustnosť dovolania ešte predtým ako pristúpi k skúmaniu ďalšej podmienky prípustnosti, a to, či rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky za situácie predpokladanej v § 420 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. To, či záviselo rozhodnutie od vyriešenia určitej právnej otázky možno vyvodit' len zo samotného dovolania, a to konkrétne z nesprávneho právneho posúdenia veci ako dovolacieho dôvodu vymedzeného v dovolaní spôsobom predpokladaným v § 432 CSP. Preto k skúmaniu prípustnosti dovolania v danom rozsahu najvyšší súd pristúpi až potom ako ustáli, že dovolateľka v dovolaní uviedla nesprávne posúdenie veci spôsobom predpokladaným v § 432 CSP (1VOBdo/2/2020).

39. Najvyšší súd preskúmal celý obsah dovolania a nezistil, že by v ňom bolo uvedené právne posúdenie veci, ktoré by dovolateľka pokladala za nesprávne, a teda ani v čom by táto nesprávnosť mala spočívať. Uvedenie týchto skutočností je pritom podmienkou pre úspešné uplatnenie dovolania. Z tohto dôvodu by najvyšší súd podľa § 447 písm. f) CSP pristúpil k odmietnutiu dovolania pre nevymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci spôsobom uvedeným v § 432 CSP, to však len v prípade, ak by nezistil tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (odsek 36. odôvodnenia tohto rozhodnutia), pre ktorú napadnuté uznesenie zrušil.

40. Čo sa týka ostatných tvrdení obsiahnutých v dovolaní (ako napr. odsek 12. odôvodnenia tohto rozhodnutia) tieto najvyšší súd nepovažoval za podstatné na účely dovolacieho konania, a preto sa nimi bližšie nezaoberal. V zásade sa jedná o tvrdenia, ktoré sa týkajú vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a súdnych konaní, ktorého s ním súvisia.

41. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie právoplatnosti napadnutého uznesenia na podklade návrhu dovolateľky (odseku 13. odôvodnenia tohto rozhodnutia) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie v priebehu dovolacieho konania. Najvyšší súd k tomu navyše uvádza, že procesná aktivita dovolateľky mala byť zameraná buď v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/181/2011, resp. v prípadných súvisiacich konaniach o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch (napr. v dovolacom konaní návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu) alebo proti rozhodnutiam v týchto konaniach, alebo v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Procesné úkony súdu urobené na podklade takej aktivity majú slúžiť k ochrane majetku dovolateľky, nie odklad právoplatnosti v tomto dovolacom konaní.

42. V odvolacom konaní, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu došlo k tzv. vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Preto najvyšší súd dovolateľkou napadnuté uznesenie zrušil podľa § 449 ods. 1 CSP. Keďže k rovnakej vade došlo aj v konaní v prvej inštancii, ktoré predchádzalo uzneseniu súdu prvej inštancie, najvyšší súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania zakotvenej v čl. 17 CSP konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením napadnutého uznesenia. Preto najvyšší súd zrušil aj uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 2 CSP a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie podľa § 450 CSP. Zrušením uznesenia súdu prvej inštancie stratí napadnuté uznesenie v celom rozsahu svoj podklad, preto je nelogické, aby najvyšší súd zrušil napadnuté uznesenie len v rozsahu vymedzenom dovolaním, t. j. v rozsahu prvého výroku. Preto najvyšší súd, neviazaný rozsahom dovolania v zmysle § 77 CMP, ako ani dovolacím návrhom v zmysle § 441 CSP, zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu. Ako vyplýva z odseku 43. tohto odôvodnenia rozhodnutia, táto vec (konanie v niektorých veciach právnických osôb, konkrétne konanie o nariadenie dodatočnej

likvidácie majetku právnickej osoby) sa mohla začať aj bez návrhu podľa § 396a ods. 1 CMP a výkladom a contrario podľa § 306 CMP (účinný do 30.09.2020).

43. Ako obiter dictum najvyšší súd uvádza, že mu je známe, že rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2021 sp. zn. 1Cdo/172/2017). Toto ďalšie konanie je vedené pod sp. zn. 16C/31/2021, pričom ku dňu vydania tohto rozhodnutia nebolo právoplatne skončené. Hoci konanie v prvej inštancii bolo prerušené do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 7C/181/2011, ktorá bola medzičasom právoplatne skončená, no rozsudok prvej inštancie bol zrušený, bude vecou okresného súdu, aby posúdil, či je dôvod na prerušenie konania podľa § 164 CSP do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 16C/31/2021. Taktiež bude vecou súdu prvej inštancie, aby posúdil pasívnu vecnú legitímáciu navrhovateľa 1/ na podanie návrhu na nariadenie dodatočnej likvidácie majetku bývalej spoločnosti v zmysle § 75a ObZ (účinný do 30.09.2020). V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že je potrebné rozlišovať medzi účastníctvom v konaní podľa § 90 a § 94 ods. 1 OSP (§ 7 CSP) a vecnou legitímáciou na podanie návrhu podľa § 75a ObZ (účinný do 30.09.2020). V prípade absencie účastníctva na strane navrhovateľa, právne účinky podania ktorého zostávajú v zmysle § 395 ods. 2 CMP zachované, aj keď boli urobené za účinnosti OSP, súd takýto návrh podľa § 8 ods. 1 CMP odmietne, no v prípade danosti účastníctva, ale absencie postavenia predpokladaného § 75a ObZ (účinný do 30.09.2020), súd takýto návrh zamietne. Vzhľadom na okamih podania návrhov na nariadenie dodatočnej likvidácie majetku bývalej spoločnosti (za účinnosti OSP a pred 30.09.2020) pripadá do úvahy možnosť, aby súd v prvom prípade rozhodol (absencia účastníctva) aj o začatí konania bez návrhu podľa § 8 ods. 2 CMP. To vyplýva z tej skutočnosti, že ak konanie v tomto prípade začalo ešte pred 01.10.2020, dokončí sa v zmysle § 396a ods. 1 CMP podľa CMP v znení účinnom do 30.09.2020, kedy sa konanie o nariadenie dodatočnej likvidácie mohlo začať aj bez návrhu (bližšie zdôvodnenie vo veci pod sp. zn. 4Obdo/85/2021). V súvislosti s otázkou účastníctva, bude potrebné túto preskúmať vo vzťahu k ďalšiemu subjektu, keďže tento nebol navrhovateľom, súd ho uznesením podľa § 94 ods. 2 OSP nepribral do konania ako účastníka, ale ako s účastníkom konania s ním súdy nižšieho stupňa konali. Otázka pribratia účastníka do konania je v súčasnosti upravená v § 10 ods. 1 a 2 CMP. Čo sa týka navrhovateľky 2/, táto svoj návrh na nariadenie dodatočnej likvidácie majetku bývalej spoločnosti zobrala za konania späť, no súd sa s týmto úkonom navrhovateľa nevysporiadal. Tu najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že predmetné späťvzatie nemožno už odvolať, ak už bolo súdu doručené (6Sžo/372/2009). Aký postup má súd v takom prípade zvoliť možno vyvodíť z § 29 ods. 1 a 2 CMP. Prvotne však posúdi, či je potrebné v konaní pokračovať. Ak je odpoveď kladná, späťvzatie je neprípustné, o čom by mal súd rozhodnúť jeho zamietnutím a následne pribrať do konania účastníkov podľa § 10 ods. 1 CSP, pričom pribratým účastníkom konania môže byť aj pôvodný navrhovateľ, a teda sa stane účastníkom konania z iného procesného dôvodu. Tento procesný úkon súdu má zmysel kvôli uplatneniu § 10 ods. 2 CSP, kedy súd môže uznesením zastaviť konanie len voči konkrétnemu účastníkovi konania (napr. z dôvodu, že už nie je vlastníkom veci, pričom jeho vlastnícke právo mohlo byť dotknuté rozhodnutím vo veci). Až sekundárne by mal súd podľa § 29 ods. 2 CSP vyzvať ostatných účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či súhlasia so späťvzatím návrhu, a to s poučením, že konanie zastaví, ak niektorý z účastníkov so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí.

44. V ďalšom konaní sú v zmysle § 455 CSP súd prvej inštancie a odvolací súd viazaní právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

45. Vzhľadom na to, že najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v zmysle § 453 ods. 3 CSP rozhodne o trovách pôvodného konania a aj o trovách dovolacieho konania súd prvej inštancie.

46. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.